



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

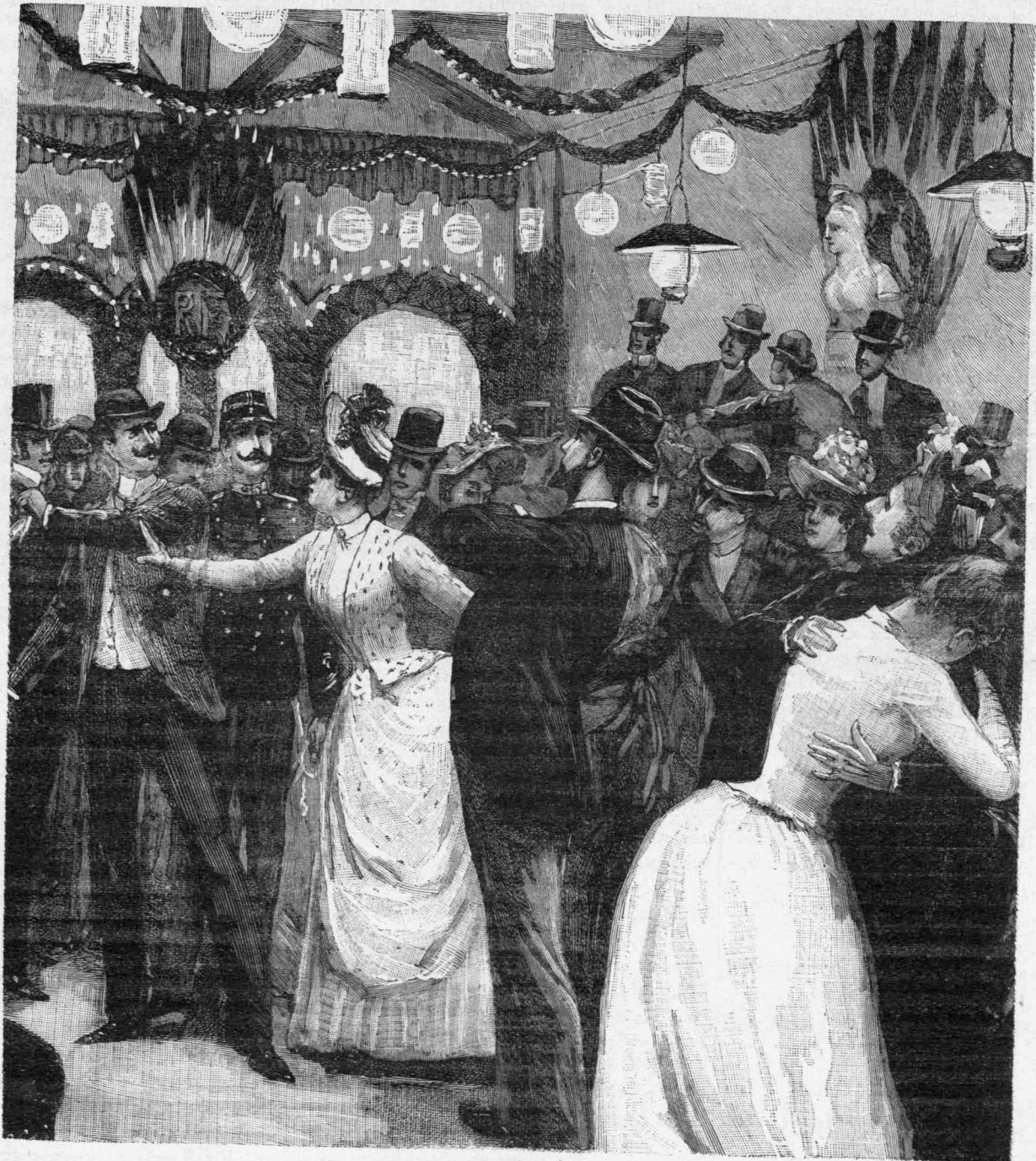
Διευδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-  
τείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,  
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὀρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ  
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:  
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.)  
Θυλίκη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοροῦ, (συνέχ.)  
— *Louison Leclerc*: ΕΛΛΗ, ἀρχαία, ὑποθέσεως διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ  
προκληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50  
ἐν τῶ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.  
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.



Ἡ ἀδελφὴ του παρενέβη μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπάλου του. (Σελίς 178).



Παρακαλούνται οί ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1ης παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ἢ ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

## ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

I'

ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ἦτο ἡδὴ ὀγδόη ὥρα τῆς ἐσπέρας καὶ τὸ πλῆθος τῶν πανηγυριστῶν συνωθεῖτο ἐν τῇ προχείρῳ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ, ἣν ὁ Πουρτοᾶς παρεσκεύασεν ἐπιμελείᾳ τοῦ Μαθητῆ.

Ἐκτασίς πεντήκοντα μέτρων μήκους καὶ ἴσου πλάτους ἐπεστρώθη διὰ σανίδων καὶ ἐσκιάσθη διαχονδρῶ ὑφάσματος μετὰ ἐρυθρῶν παραπετασμάτων. Λυχνίαι δὲ ἐκ λευκοσιδήρου ἐφώτιζον τὴν ἀπέραντον ταύτην αἰθούσαν.

Κατὰ τὰ δύο δὲ ἄκρα τῆς αἰθούσης ἰδρύθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων δύο ἐξέδραι ἢ μὲν διὰ τὴν μουσικὴν, ἢ δὲ ἀντικρὺ τῆς εἰσόδου διὰ τοὺς ἐν τέλει, ἔχουσα τρεῖς καθέδρας ἐκ βελούδου ἐν τῷ μέσῳ δύο σειρῶν καθισμάτων. Ἐν τῇ ἀριστερᾷ πλευρᾷ τῆς αἰθούσης ἦσαν δύο θύραι δι' ὧν συνεκοινῶνε πρὸς τὸν κῆπον τοῦ καπηλείου καταφῶτον ὑπὸ ἐνετικῶν φωνῶν.

Ὅλος ὁ κῆπος, τὸ καπηλεῖον, ἢ οἰκία τὰ πάντα ἦσαν μεστὰ ἀνθρώπων καθημένων περὶ τὰ τραπέζια, πινόντων καὶ καπνίζόντων καὶ θορυβωδῶς συνδιαλεγόμενων.

Ἐκ διαλειμμάτων ἢ συνδιαλέξεις ἐγένετο ζωηροτέρα, σφοδροτέρα καὶ μετετρέπετο σχεδὸν εἰς ἔριν καὶ φιλονικίαν καὶ ἐπέκειτο συμπλοκή. Ἀλλὰ παρευθὺς ἐνεφανίζετο πρὸ τῶν θορυβούντων ἢ «μικρὰ τὸ δέμας» κυρία Πουρτοᾶ ἰσχυρὴ καὶ ἀκαμπτος, ἐνδεδυμένη ἐορτάσιμον ἐσθῆτα, καὶ διὰ δύο ἢ τριῶν λέξεων ἐπανέφερον εἰς τὴν τάξιν τοὺς ταραχοποιούς :

— Ἄν θέλετε νὰ κάμνετε θόρυβον, πρέπει νὰ πᾶτε ἔξω ... Δὲν ἔχομεν καὶ ἀρκετὰ τραπέζια ἢ θὰ κάτσετε ἤσυχα ἢ δρόμο! χαρᾶς το! Ἐδῶ εἶνε ὄλο νιοὶ ἀνθρώποι καθὼς πρέπει ...

Καὶ οἱ θορυβοῦντες ὑπήκουον παρευθὺς, καθ' ὅσον μακρῶς ὅπισθεν τῆς κυρίας Πουρτοᾶ ἐφάνετο ἐν τῷ σκιόφωτι τοῦ κῆπου τὸ ἡράκλειον ἀνάστημα τοῦ Ἀναστάση τοῦ ἐξεδέλου τῆς, ὅστις ἤρχετο τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου Πουρτοᾶ καὶ τὸν ἐβοήθει, ἐκτελῶν ταυτοχρόνως καὶ καθήκοντα σωματοφύλακος, δυνάμενος νὰ ἀρπάσῃ καὶ ἐκσπενδονήσῃ ἔξω καὶ ἔξω οἶον δῆποτε ταραξίαν.

Ὁ Πουρτοᾶς περιεσφιγμένος μέλαν ἰμά-

τιον καὶ στάζων ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ καύσωνος προσεπάθει νὰ φανῆ εὐάρεστος πρὸς πάντας τοὺς σωρηδὸν ἐρχομένους, σπεύδων ἀπὸ ἐνὸς ὀμίλου εἰς ἄλλον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν εἴσοδον, τοποθετῶν τὰς κυρίας, προσμειδιῶν πρὸς τὰς νεάνιδας καὶ ὠθῶν τοὺς ἀνδρας πρὸς τὸ καπηλεῖον. Ἡ φωνὴ του ἢ ὀξεῖα ἤκούετο ἐπικρατοῦσα παντὸς τοῦ θορύβου, καὶ ὁ προγᾶστωρ ἀκήλος ἀσθμαίνων ἀπέμασε τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ τραχήλου του διὰ τοῦ χειρομάκτρου, ὅπερ οὐδέποτε ἔλειπεν ἀπὸ τῶν χειρῶν του, καὶ καθ' ἑξῆς ἐκράτει αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη εἰσερχόμενος ὁ δήμαρχος μετὰ τοῦ υἱοῦ του. Ὁ Πουρτοᾶς ἔσπευσεν εἰς προὔπαντησίντου καὶ τον παρεκάλεσε νὰ τον ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἐξέδραν τῶν ἐν τέλει. Ἀλλ' ὁ δήμαρχος δὲν ἠθέλησεν, εἰπὼν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ περιέλθῃ τοὺς διαφόρους ὀμίλους.

— Εὐχαριστῶ, Πουρτοᾶ μου, εἶπεν ὁ Καρβαγᾶν, μίαν στιγμὴν νὰ κάμω πρῶτα ἓνα γύρον μετὰ τὸν υἱόν μου ...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπεμακρύνθη καταλιπὼν τὸν κύριον Πουρτοᾶ «εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ».

Ὁ Καρβαγᾶν ἠθέλε νὰ ἴδῃ ὁ υἱὸς του πόση καὶ ποία ἦτο ἡ δύναμις του ἐν τῷ τόπῳ, νὰ ἴδῃ καὶ νὰ μετρήσῃ τὰς πρὸ αὐτοῦ ὑποκλίσεις καὶ τὰς γονυκλισίας τῶν προϋχόντων, ἐνὶ λόγῳ νὰ ἐπιδειχθῇ πρὸ τοῦ υἱοῦ του ἐν ὄλῳ αὐτοῦ τῷ μεγαλείῳ τῆς παντοδυναμίας του.

Διερχόμενος πρὸ τῶν ὀμίλων, ἴστατο ὀλίγον καὶ συνίστα εἰς τὸν υἱόν του τοὺς συμπολίτας του, ἀπαριθμῶν τοὺς τίτλους καὶ τὰς ἀρετὰς ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν. Πάντες ἔτεινον τὴν δεξιὰν προθύμους πρὸς τὸν δήμαρχον καὶ ὁ Γεώργιος καὶ τοὶ διέκριεν ἐκ τοῦ βλέμματός πολλῶν ἐξ αὐτῶν ὅτι ἐποίουν τοῦτο ἀνευ ὀρέξεως καὶ βεβιασμένως, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐπίπλαστος αὐτῆ σπουδῆ πρὸς ὑποδεξίωσιν τοῦ δημάρχου ἐμαρτύρει τὴν δύναμιν καὶ τὸ κράτος τοῦ τυράννου τούτου τῆς Νεβίλλης, ὃν ἐφοβίζοντο καὶ ἔτρεμον οἱ ὑπήκοοί του.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ θαυμάζῃ τὴν ἀλαζονίαν τοῦ νεοπλοῦτου τούτου, ὅστις ἀπὸ μικρῶν ὑψωθείς, ἦτο ἡδὴ κύριος πάντων τούτων, οἵτινες ἄλλοτε μὲν περιεφρόνου αὐτόν, νῦν δὲ περιεῖπον, ἐκολάκευον, ἐθώπευον.

Ἐγένετο αἴφνης θόρυβος καὶ πάντων αἰ κεφαλαὶ ἐστράφησαν πρὸς τὴν εἴσοδον.

Εἰσῆρχετο ὁ ἔπαρχος μετὰ τοῦ γραμματέως τοῦ ἐπαρχείου. Ὁ Πουρτοᾶς ὤρμησεν εἰς ὑποδεξίωσιν αὐτοῦ καὶ μετὰ μυρίων ὑποκλίσεων ὠδήγησεν αὐτόν πλησίον τοῦ Καρβαγᾶν, οὗ τὸ γόητρον ἠξήθη ἐκ τοῦ σεβασμοῦ ὃν ἐδείκνυε πρὸς αὐτόν ὁ κύριος ἔπαρχος.

Ὁ δήμαρχος ἦτο ἡδὴ ὁ βασιλεὺς τῆς πανηγύρεως. Μεθῶν δὲ ἐν τῷ θριάμβῳ αὐτοῦ τούτῳ ἐπανάλαβε μετὰ τοῦ ἐπαρχοῦ τὸν ἐν τῇ αἰθούσῃ περίπατόν του χάριν αὐτοῦ τοῦ ἐπαρχοῦ.

Ἡ μουσικὴ ἤρχισε νὰ παίζῃ, δόντος

τὸ σημεῖον τοῦ Πουρτοᾶ, καὶ παρευθὺς προσήλθον ἐκ τοῦ καπηλείου καὶ ἐκ τοῦ κῆπου πλείστοι ὄσοι περιεργοὶ καὶ ἐστάθησαν παρὰ τὰς εἰσόδους τῆς αἰθούσης, κρατοῦντες τὰ ποτήρια των καὶ θεώμενοι τὴν ζωντανὴν ἐκείνην εἰκόνα.

Ὁ Καρβαγᾶν ἦτο ἡδὴ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἔχων ἐν δεξιᾷ τὸν ἔπαρχον καὶ κατήρχετο ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὴν εἴσοδον. Αἴφνης ἡ κυανόλευκος αὐλαία τῆς εἰσόδου ἀνεγειρεται καὶ εἰσέρχεται ὁ Ροβέρτος Κλαιρεφὸν δίδων τὸν βραχίονα εἰς τὴν ἀδελφὴν του. Εἴκοσι περίπου βήματα ὅπισθεν τῶν νέων ἤρχοντο ἡ θεία Ἰσαβέλλα καὶ ὁ Ἰλαρχος Κροϊμενίλ.

Τὰ τέκνα τοῦ μαρκησίου ἦσαν μόνον ἀνευ τινὸς συνοδείας, ὡς ἐὰν ἡ τύχη ἠθέλησεν ἐξεπίτηδες νὰ παραστήσῃ τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Καρβαγᾶν περιστοιχισμένων ὑπὸ πάντων ἐκείνων, οἵτινες εἴτε διὰ πάθος εἴτε διὰ συμφέρον ἦσαν πρόθυμοι νὰ τον ὑποστηρίξωσι.

Ὁ Γεώργιος εἶδεν ἀγωνιῶν τὰ τέκνα τοῦ Κλαιρεφὸν προβαίνοντα μόνον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολεμίου ἐκείνου πλῆθους ἀπροστάτευτα καὶ ἀφύλακτα.

Ὁ Ροβέρτος ἀγέρωχος ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον παρεκκλίνων δεξιὰ ἢ ἀριστερά. Ἐβάδιζε δὲ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Καρβαγᾶν, καὶ ἐπὶ τοῦ ζωηροῦ προσώπου του εὐκόλως ἠδύνατο νὰ ἀναγνώσῃ ὅτι εἶχεν ἀπόφασιν ἀκράδαντον νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ βῆμα.

Ἡ Ἀντωνία αἴφνης ὠχριάσασα ἐπίεσε τὸν βραχίονα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, προσπαθοῦσα νὰ τον ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου ὀμίλου. Ἀλλ' ὁ ἡράκλειος Ροβέρτος τὴν παρέσυρεν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης δυσκολίας ὡς πτερόν.

Ὁ Καρβαγᾶν νεύων πρὸς τὴν γῆν, μελανὸς ἐκ τοῦ μίσους, ὅμοιος πρὸς ταῦρον ἐφορμῶντα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ἐξηκολούθει καὶ αὐτὸς προχωρῶν.

— Ροβέρτε, σὲ παρακαλῶ! ἐψιθύρισε ἡ Ἀντωνία.

— Ἄφης, εἶπεν ὁ νέος σφίγγων τοὺς ὀδόντας. Ἡ θὰ μας κάμῃ τόπον, ἢ θὰ τὸν τσαλαπατήσω.

Καὶ ἀτενίσας ἐπὶ τοῦ ἐχθροῦ των ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας, προέβη κατ' εὐθείαν κατ' ἐπάνω του.

Ἦδη ἐν τῷ μέσῳ σιγῆς φρικαλέας ἐμελλε νὰ ἐπέλθῃ ἢ ὄλως ἀπροσδόκητος καὶ ἀπρόοπτος σύγκρουσις, ὅτε ὄλως ἀθῶως ὁ ἔπαρχος ἀπεσόβησε τὸν κίνδυνον.

Ἰδὼν τὴν δεσποινίδα Κλαιρεφὸν πλησίον του, ἐποίησε νεύμα θαυμασμοῦ καὶ ἀσπασθεῖς ἀπὸ τοῦ δημάρχου προσεκύνησε μετὰ πολλῆς εὐγενείας. Ἡ δὲ Ἀντωνία πνευστιῶσα ὑπὸ ἀγωνίας ἀνέπνευσεν ἰδοῦσα πρὸς αὐτῆς ἐλευθεραν τὴν ἰδοδον, διὸ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ καὶ ἀπέβλεψε πρὸς τὸν ἔπαρχον εὐγνωμῶς μειδιάσασα. Διελθοῦσα δὲ παραπλευρῶς τοῦ Καρβαγᾶν τρέμοντος ἐξ ὀργῆς καταστελλομένης, ἦλθε βῆματι κατεσπυσμένῳ εἰς τὴν γωνίαν ἐν ἣ ἦσαν συνηγμένοι πάντες οἱ φίλοι τοῦ πατρός τῆς.

Ὁ Καρβαγάν ἐστράφη καὶ παρηκολούθησεν αὐτοὺς διὰ τοῦ βλέμματός. Ἀκούσας δὲ βῆθ' ἐπὶ στεναγμὸν πλησίον του, παρετήρησε περὶ ἐκυτὸν καὶ ἀνεκάλυψε τὸν Γεωργίον πελιδνὸν καὶ ὠχρὸν ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Καὶ ποῖα εἶνε ἡ νόστιμος αὐτῆ κοπέλλα; ἠρώτησεν ὁ ἔπαρχος τὸν ὀδηγὸν του, φράων τὰ δίοπτρά του ἵνα ἴδῃ εὐκρινέστερον.

— Εἶνε ἡ ματεμοσιῆ Κλαιρεφόν, εἶπεν ὁ Καρβαγάν εἰρωνικῶς... Τῆς ἐκάματε κύριε ἔπαρχε, κοπιμμένα τὰ ὁποῖα βέβαια δὲν ἐπερίμενε...

— Καὶ τάχα τί; εἶπεν ὁ ἔπαρχος... εἶνε νόστιμη κοπέλλα... Θὰ τον πολεμήσω τὸν πατέρα εἰς τὸν πολιτικὸν ἀγῶνα... ἀλλ' ὅμως ἀνακηρύττω ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ θυμωσῶ τὴν κόρην.

— Ὅχι ὅμως τόσον φανερά, εἶπεν ὁ Καρβαγάν, ἂν θέλετε νὰ μὴ μπλέξετε μετὰ τὸν ἀγριόχοιρον ὁ ὁποῖος τὴν συνοδεύει... Κύτταξέ τον τί κάμνει...

Ὁ Ῥοβέρτος ἄμα φθὰς εἰς τὸν ἀριστοκρατικὸν ὄμιλον, ἐφρόντισε νὰ εὕρῃ θέσιν εἰς τὴν θείαν του καὶ τὴν ἀδελφὴν του. Καὶ ἔσπευσεν μὲν αἱ ἄλλαι κυρίαι νὰ κάμωσι θέσιν, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχον ἔδρα. Διὸ ὁ Ἰλαρχος προέτεινε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν κῆπον νὰ φέρῃ δύο ἔδρας. Ἄλλ' ὁ Ῥοβέρτος, ἰδὼν τὰς καθέδρας τὰς προωρισμένας εἰς τοὺς ἐν τέλει τῆς πολίχνης Νεβίλλης, εἶπε γεγονούξ τῆ φωνῆ:

— Ἐκάμαμεν τὴν δουλειά μας... Τί ὠραία μὰ τὸ ναί! αἱ κυρίαι νὰ κάθηνται ἐπάνω εἰς τὸ ψαθί, καὶ οἱ κύριοι δημοτικοὶ σύμβουλοι νὰ στογγυλοκαθίσουν ἐπάνω εἰς τὸ βελούδο; Αὐτὸ δὲ πάλιν εἶνε ἀπὸ τὰ ἄγραφα!

Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ὑπεράνω τῶν κιγκλιδῶν τῆς ἐξέδρας, ἐπῆρε τὰς δύο καθέδρας τὰς ἐκατέρωθεν τῆς καθέδρας τοῦ δημάρχου. Οἱ ἰδόντες τὴν τολμηρὰν ταύτην πράξιν τοῦ Ῥοβέρτου ἀνεκάγχασαν. Ὁ δὲ Πουρτοῦ ἔκθαμβος παρετήρησε ἐξ ὑπακομῆς τὸν δήμαρχον καὶ τὸν Ῥοβέρτον, ταλαντευόμενος μεταξὺ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ φανῆ ἄρεστός εἰς τὸν Καρβαγάν καὶ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν Ῥοβέρτον.

Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ δημάρχου σιωπῶντες ἴσταντο, διανοούμενοι ἂν ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν θὰ καταπῆ τὴν προσβολήν. Δι' ἐνὸς δὲ βλέμματος ἐπιτακτικοῦ ὁ δήμαρχος προσέταξε τοὺς ὀπαδοὺς του νὰ μείνωσιν ἀκίνητοι, καὶ νὰ μὴ ἀνοίξωσι τὸ στόμα των. Στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν ἔπαρχον, εἶπε δυνατὰ ἵνα τον ἀκούσωσι πάντες οἱ περιεστῶτες.

— Πρέπει ἡμεῖς νὰ δώσωμεν τὸ παράδειγμα τῆς μετριότητος καὶ τῆς ὑπομονῆς... Διότι ἂν ἀπαντήσωμεν εἰς τὰς προκλήσεις τοῦ κυρίου Κλαιρεφόν, θὰ ἐπέλθῃ σύγκρουσις ἡ ὁποία θὰ συνταράξῃ τὴν πανηγυρίαν μας... Ἄς θεωρηθῇ λοιπὸν ἡ πράξις τοῦ νέου ὡς μὴ γενομένη.

Ταπεινώσας δὲ ὀλίγον τὴν φωνὴν προσέθηκε:

— Καὶ ἔπειτα ἡ παραλυσία τον ἔκα-

μεν αὐτὸν τὸν νέον ἄλλον ἐξ ἄλλου, τὸν ἔκαμεν ὀλίγον τρελλὸν καὶ συχνὰ παραφέρεται.

— Διατί νὰ εἶνε ἔρημον αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος; εἶνε πολὺ ἄσχημον, εἶπεν ὁ ἔπαρχος... Δὲν βάζομεν τὰς κυρίας νὰ βλέπουν καὶ νὰ στολισθῇ καὶ τὸ μέρος;

— Ἐχετε δίκαιον... εἶπεν ὁ δήμαρχος.

Καὶ παρευθὺς ὁ Φλέρης καὶ ὁ Πουρτοῦ σπεύσαντες ἔφερον τὰς κυρίας καὶ τὰς ἀνεβίβασαν εἰς τὴν ἐξέδραν.

Παρευθὺς δὲ ὁ Ῥοβέρτος εἶπε πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν νέους δυνατὰ ὥστε νὰ ἀκουσθῇ:

— Τί τέρατα εἶνε αὐτὲς ἡ γυναῖκες! Ἔ; τί λέτε παιδιὰ, ἔρχεσθε νὰ πᾶ νὰ πάρωμε τῆς χωριατοπούλες νὰ τῆς φέρωμ' ἐδῶ νὰ χορεύσουν νὰ κάμωμεν χαλάστραν ἔς αὐτὲς τῆς καρναζέας;

— Δὲν εἶνε κακὴ ἡ ἰδέα σου, ἀπεκρίθησαν.

Ἄλλὰ ἐστάθισαν, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη εἰσερχομένη ἡ Τριανταφυλλιά ἡ κόρη τοῦ Τρεχανέμη, ἀκολουθούμενη ὑπὸ τοῦ Ῥούσου.

Ἡ θεραπαινὶς ἐνδεδυμένη ἐορτάσιμον στολὴν προέβαινε χαρίεσσα καὶ μειδιῶσα. Αἱ χεῖριδες τῆς ἐσθῆτός τῆς ἦσαν βραχεῖαι καὶ ἐφαίνοντο οἱ τορνευτοὶ βραχιόνες λευκοὶ καὶ εὐτραφεῖς. Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα ἐπωμίδιον, δι' οὗ εἶχε κεκαλυμμένη τὴν κεφαλὴν ἐρχομένη εἰς τὸν χορόν.

Ὁ ποιμὴν τεθαμβημένος ἐκ τοῦ ἀπλῆτου φωτός τῆς αἰθούσης, ὡς ἡ γλαυξ τὴν ἡμέραν, ἐβάδιζεν ὀπισθεν τῆς νεάνιδος παρακολουθῶν αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον. Ἐφόρει τὴν ἐξ ἀλπαγᾶ βλούζαν του μετὰ ἀργυρᾶς πόρπης καὶ εἶχεν ἀποπειραθῆ νὰ κτενίσῃ τὴν φρυγανώδη πυρᾶν κόμην του. Εἶχε τὴν χωρίστραν ἐν τῷ μέσῳ τῆς κεφαλῆς του καὶ τὸ καταστικτὸν ἐξ ἐφηλίδων πρόσωπόν του ἐφαίνετο ἀλλόκοτον καὶ ἀγριωπὸν ὡς φοβερὸν μορμολύκειον.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἰδοῦσα τὴν Ἀντωνίαν ἦλθε πρὸς αὐτὴν καὶ φαιδρᾶ ἤκουσε τὰ συγχαρητήρια τῆς νεάνιδος περὶ τῆς κομψῆς ἐνδυμασίας τῆς.

— Δικό σας εἶνε, κυρία μου, τὸ φέρεμα... Δὲν το ἐγνωρίσατε; Μοῦ το ἐχαρίσατε τὸ καλοκαίρι. Μὰ το ἄλλαξα ἐγὼ, καὶ ἔτσι ἔπρεπε, γιατί μίξ κόρη τῆς τάξεώς μου δὲν πρέπει νὰ ντύνεται σὰν τὴν κυρίαν τῆς... Κυτταξέτε πῶς μου ἔρχεται μιὰ χαρά... Δὲν εἶν' εὐμορφο;

— Σὺ το κάμνεις εὐμορφο, μικρὴ μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνία εὐμενῶς μειδιῶσα. Ἐλα λοιπὸν τώρα πῆγαινε νὰ διασκεδάσῃς καλὰ... ἀλλὰ ἔχε καὶ τὸν νοῦν σου νὰ μὴ παρακαθίσῃς, διότι ἔξυρεις ὅτι σε χρειάζομαι αὐριον τὸ πρωί.

— Ὡ! μείνετε ἡσυχῇ, κυρία αὐριον τὴν συνηθισμένην ὥραν θὰ εἶμαι εἰς τὰς προσταγὰς σας.

— Καὶ κύτταξε μὴ το ἔχῃς μὲξί σου ὄλην νύκτα αὐτὸ τὸ μανδρόσκυλον, εἶπεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα... Αὐτὸ τὸ μορμολύκειον θὰ τοὺς κάμῃ τοὺς χορευτὰς νὰ

φεύγουν ἀπὸ κοντὰ σου, καίμηνή μου...

— Κυρία, θὰ τον δώσω ἔς τὸν πατέρα μου.

— Καὶ αὐτὸς θὰ τον στρώσῃ ἔς τὸ κρασί... καὶ μετὰ μίαν ὥραν δὲν θὰ βλέπῃ τὴν μύτην του...

— Μπᾶ! εἶπεν ἡ κόρη μειδιῶσα... Ἄς τον ξεφορτωθῶ ἐγὼ καὶ ἂς κἀνῃ καλὰ μετὰ τὸν πατέρα μου. Τοῦ ἔταξα ὅμως νὰ χορέψω μὲξί του μία φορὰ. Δὲν ἔμπορῶ νὰ μὴ κρατήσω τὸ λόγο μου...

Καὶ ἀπεμακρύνθη σείουσα τὸ φόρεμά τῆς, καὶ ἐπισπῶσα τὰ βλέμματα πάντων τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀνδρῶν, καταθελγομένων ὑπὸ τῶν ἐπαγωγῶν θελγῆτρων τῆς ἐπαφροδίτου νεότητος.

Ἦτο ἡδὴ ὀγδόη ὥρα καὶ κινήσεις καὶ θόρυβος πολὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ τῷ κήπῳ. Συνδιαλέξεις ζωηραὶ, γέλωτες, μουσική, τὰ πάντα ἦσαν ἐν τῇ ἀκμῇ των.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς κινήσεως ταύτης τῆς θερμότητος καὶ τοῦ θορύβου ἡ Ἀντωνία ἐκάθητο σιωπῶσα καὶ σύννοος. Δις ἡδὴ ὁ Ἰλαρχος ἀποστεινάς αὐτῇ τὸν λόγον, μόλις καὶ μετὰ βίας ἔλαβεν ἀπόκρισιν ἀόριστον καὶ ἀσαφῆ. Ἡ νεάνις ἐφαίνετο ἀδιάφορος πρὸς τὰ περιστοιχιζόντα αὐτὴν καὶ κάτω νεύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς διενοεῖτο.

Ἀμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἶθουσαν, καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πρῶτον τὸ πρόσωπον τοῦ Γεωργίου Καρβαγάν. Ὅτε δὲ ὁ Ῥοβέρτος καὶ ὁ Καρβαγάν μικροῦ δεῖν συνεκρούσθησαν, ἡ Ἀντωνία εἶδε τὸν Γεωργίον ὠχριάσαντα. Ἐνόησε δὲ ὅτι καὶ ἐκεῖνος μετεῖχε τῆς ἀγωνίας ὑφ' ἧς καὶ αὐτὴ κατείχετο. Τὸ κοινὸν τοῦ πάθους ἐνεποίησεν εἰς αὐτὴν σφοδροτάτην αἰσθησιν. Ἦτο λοιπὸν καὶ αὐτὸς δυστυχῆς ὡς αὐτὴ; Ὄφειλε νὰ τον ἐξαιρέσῃ τῆς ἀρᾶς καὶ τοῦ μίσους ὅπερ ἠσθάνετο πρὸς πάντας τοὺς ἔχοντας τὸ ὄνομα Καρβαγάν;

Ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὸν μετὰ δειλίας.

Ἦτο ὄρθιος ἐσταυρωμένος ἔχων τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, κατηφῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς πανηγύρεως ταύτης, αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ νικητοῦ, ὡς ἦτο καὶ αὐτὴ κατηφῆς, ἡ κόρη τοῦ ἠττημένου. Τί συνέβαινε λοιπὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἐκείνῃ;

Ὁ Γεωργίος ὡς αἰσθανθεὶς ὅτι ἐπ' αὐτοῦ προσηλοῦτο ἡ προσοχὴ τῆς κόρης Κλαιρεφόν, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ βλέμματά των συνητήθησαν. Αὐτὸς δὲ πρῶτος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του ἀφ' οὗ πρῶτον προσέκλινε εὐσεβάστως. Ἐπειτα δὲ βήματι βραδεῖ ἀπεχώρησε καὶ ἐξηφανίσθη ὡς ἐὰν ἔλεγε τρόπον τινὰ πρὸς τὴν νεάνιδα: Μὲ μισεῖς, ἀλλ' ἐγὼ σε σέβομαι, ἡ παρουσία μου ἴσως σ' ἐνοχλεῖ καὶ σε δυσκρεστεῖ, δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἀποχωρῶ. Ἐν τῇ ἐκούσῃ τυχὴ ἀποχωρήσει ἐνυπῆρχε πολὺ πλείων ἀγάπη ἢ ἐν τῇ περιπαθεστάτῃ ἐρωτικῇ ἐκδηλώσει...

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ὠθήσασα διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὴν ἀνεψιάν τῆς ἐπνήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν πραγματικότητα.

Ὁ Καρβαγάν ἰστάμενος ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, ἐφ' ἧς ἦσαν συνηγμένοι πάντες οἱ



ἐν τέλει σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ἀνεζή-  
ται διὰ τοῦ βλέμματός ἐν τῷ μέσῳ τοῦ  
θορυβοῦντος πλήθους ψιθυρίζων μετ' ἐξά-  
ψεως :

— Ποῦ ἐπῆγε τὸ διαβολόπαιδο ; Πρὸ  
πέντε λεπτῶν ἦτο ἐκεῖ πέρα...

— Ὡς φαίνεται ἐβαρέθη διότι δὲν ἤρ-  
χισεν ἀκόμη ὁ χορός, εἶπεν ὁ Φλέρης, ἐν  
μεγάλῃ στολῇ, καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς  
τοῦ ἔστειλον ὡς σύρμα σιδηροῦν ἐκ τοῦ  
ἀφθόνου παχυμύρου δι' οὗ τὰς εἶχεν ἀ-  
λείψῃ. Σταθῆτε μιὰ στιγμή νά σάς τον  
φέρω ...

Καὶ σπεύσας διὰ μέσου τοῦ πλήθους ἐ-  
γένετο ἀφαντος.

— Τώρα ἐτοιμάζονται διὰ τὴν πρώ-  
την κουαρτερίλιαν, εἶπεν ἡ θεία Ἰσα-  
βέλλα πρὸς τὴν Ἀντωνίαν, καὶ εἶμαι  
τῆς γνώμης ὅτι εἶνε καλὸν νὰ λάβῃς μέ-  
ρος καὶ σύ...

— Ὅα με κάμετε τὴν τιμὴν νὰ χορεύ-  
σωμεν, δεσποινίς Κλαιρεφόν ; εἶπε πρὸς  
τὴν Ἀντωνίαν κομπὸς τις νεανίας εὐπα-  
τρίδης.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἀλλὰ θὰ  
χορεύσω μίαν μόνον φοράν, καὶ ἔδωκα  
τὸν λόγον μου εἰς τὸ κύριον Κροιμενίλ.

— Δικαίωμα τὸ εἶνε, εἶπεν εἰλικρινῶς  
ὁ νέος.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ Ἀντωνία,  
διὰ τὴν πρὸς με εὐνοίαν σου, εἶπεν ὁ Κροι-  
μενίλ συγκεκλιμένος. Ἄλλ' ἡ προτίμη-  
σίς σου αὐτῇ δὲν καθιστᾷ πικρότερον τὸν  
χωρισμόν μας ;

Ἡ Ἀντωνία ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ  
τῶν χειλέων, καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονα  
τοῦ νέου ἰλάρχου ἐστάθη πρὸ τῆς θείας  
τῆς.

Κατὰ μῆκος τῆς αἰθούσης οἱ χορευταὶ  
παρετάχθησαν εἰς δύο στοίχους ἀντιμε-  
τώπους, οἵτινες ἔμελλον νὰ συναντηθῶσιν  
ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἵνα γίνῃ ἡ ἀλ-  
λαγὴ τῶν κυρίων, καὶ οὕτω πῶς συνεχέ-  
οντο αἱ τάξεις καὶ τὰ ἐπαγγέλματα, ἀ-  
δελοφοποιουμένων ἐπὶ τινος στιγμᾶς πάν-  
των. Τοῦτο δ' ἐγένετο κατ' ἀρχαίον πα-  
τροπαράδοτον ἔθιμον· συνέβαινε δὲ ἐν τῷ  
χορῷ νὰ ἔχη ἀντιμέτωπον ὁ μέγας γεω-  
κτῆμων τὸν ἐκμισθωτὴν τῶν κτημάτων  
του, καὶ ἡ κυρία τὴν γυναῖκα τοῦ ἐκμι-  
σθωτοῦ.

Μετὰ τὸν πρῶτον δὲ τοῦτον καὶ ἐπίση-  
μον, οὕτως εἶπεν, τετράχορον, ὁ χορὸς ἐξ-  
ηκολούθει μετὰ πλείονος ἐλευθερίας, καὶ  
ἀνέσεως καὶ ἕκαστος ἐχώρευε καὶ διεσκέ-  
δαζε κατὰ τὸ δοκοῦν, ὁ χορὸς ἐγένετο  
ζωηρότερος καὶ ἕνεκα τῶν ἐπανειλημένων  
σπονδῶν μετεβάλλετο οὐχὶ σπανίως εἰς  
βακχικὴν ἑορτήν, εἰς ἀταξίαν καὶ εἰς θο-  
ρυβώδη ὄργια.

Τὸ τοιοῦτον τέλος τῆς πανηγύρεως ἦτο  
γνωστὸν τοῖς πᾶσι, καὶ τούτου ἕνεκα περὶ  
τὴν ἐνάτην ἢ δεκάτην ὥραν τῆς νυκτὸς  
ἀπεχώρουν αἱ φρόνιμοι μητέρες μετὰ τῶν  
θυγατέρων των, ἔμμενε δὲ τὸ πεδίον ἐλεύθε-  
ρον εἰς τὴν διαθέσιν τῆς νεολαίας καὶ ἐγί-  
νετο πλέον « τὸ ἀνάστα ὁ Θεός. »

Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκειμένον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

## ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ<sup>ΟΥ</sup> ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

MZ'

Βλέποντες ἐμφανιζόμενον τὸν βωβὸν,  
οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες οὐδόλως ἐκινή-  
θησαν.

Ὁ ἀρχηγὸς εἶχεν ὀρίσει αὐτοῖς παθη-  
τικὸν πρόσωπον.

Εὐρίσκοντο ἐκεῖ μόνον ἵνα κατοπτεύωσι  
τὰς κινήσεις τοῦ ἀπολυθησομένου ἀνθρώ-  
που, καὶ ἵνα παρακολουθήσωσιν αὐτόν,  
ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν ἀπεφάσιζε νὰ  
ἐπιβῇ τῆς ἀμαξίας. Τὰ λοιπὰ ἀφόρουν τὸν  
κύριον Τολβιάκ, καὶ ἐπειδὴ ἡ κυανὴ ἀ-  
μαξία εὐρίσκετο πρὸ πέντε λεπτῶν εἰς τὴν  
θέσιν τῆς, αὐτοὶ δὲν εἶχον πλέον οὐδεμίαν  
εὐθύνην, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Περιορίσθησαν λοιπὸν νὰ παρατηρῶ-  
σιν, οὐδόλως δ' ἀπόλεσαν τῶν βλεμμα-  
τῶν αὐτῶν τὸν βωβόν, ὅστις, ἀφοῦ προῦ-  
χώρησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς τρία βήματα, ἐ-  
σταμάτησεν αἰφνης τεθαμβωμένος ἐκ τῶν  
φώτων τοῦ σταθμοῦ, καὶ τεθορυβημένος  
ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ἀμαξῶν. Παρετήρει  
κατ' εὐθείαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ δὲν ἔ-  
στρεφε τὴν κεφαλὴν οὔτε πρὸς τὰ δεξιὰ  
οὔτε πρὸς τ' ἀριστερά.

Ὅα ἔλεγέ τις ὅτι ἐξήτει ν' ἀναγνωρίσῃ  
ποῦ εὐρίσκεται.

— Δὲν θὰ μᾶς δώσῃ πολὺν κόπον, εἶ-  
πεν ὁ Πιεδούσης, διότι δὲν φαίνεται νὰ  
ἔχη ὄρεξι νὰ τρέξῃ.

Αἰφνης ἀμαξία συρομένη ὑπὸ μέλανος  
ἵππου, καὶ ὀδηγουμένη ὑπὸ ἡνιόχου φο-  
ροῦντος ἐπενδύτην μὲ σισύρας, ἀπεσπάσθη  
βραδέως τῆς γραμμῆς τῶν ἀμαξῶν, αἴτι-  
νες ἀνῆρχοντο πρὸς τὸν σταθμόν, καὶ ἐ-  
σταμάτησε μετ' ἀξιοσημειώτου ἀκριβείας,  
τέσσαρα βήματα σχεδὸν μακρὰν τοῦ ἐτέ-  
ρου μέρους τῆς μεγάλης θύρας, ἀποκρύ-  
πτουσα οὕτως ἐκ τῶν βλεμμάτων τῶν πρα-  
κτόρων τὴν πρὸ πέντε λεπτῶν ἀφιχθεῖσαν  
ἀμαξίαν, ἣν εἶχον ἐκλάβει ὡς τὴν τοῦ Τολ-  
βιάκ.

Δὲν ἠδύναντο ν' ἀπατηθῶσιν.

Ἡ τελευταία ἀφιχθεῖσα ἀμαξία ἦτο ἡ  
ἀληθής. Ὑπὸ τὴν λάμπιν τῶν δύο φανῶν,  
οἵτινες ἀνέπεμπον ἐξαιρετον φωτισμόν,  
διεκρίνοντο κάλλιστα τὸ χροῶμα τῆς θή-  
κης, τὸ τοῦ ἵππου καὶ ἡ σισύρα ἐπὶ τοῦ  
ἐπενδύτου τοῦ ἡνιόχου.

Ἄλλως τε ἡ θυρὶς ἠνεώχθη πάραυτα,  
καὶ ἀνθρωπὸς τις περιετυλιγμένος ἐντός  
εὐρέος ἐπενδύτου κατήλθεν, ἀκριβῶς καθ'  
ἣν στιγμήν ὁ βωβὸς, ἀπαυδῆσας νὰ θεωρῇ  
τοὺς φανούς τοῦ φωταερίου, ἔστρεφε τὴν  
κεφαλὴν πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ὁ κύριος τῆς ἀμαξίας προσεκάλεσεν  
αὐτὸν διὰ νεύματος, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν  
θυρίδα, ἣν ἐκράτει διὰ τῆς ἄλλης χειρός,  
ὁ δὲ βωβὸς, χωρὶς νὰ διστάσῃ, ὤδευσε

πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἀπήθυσεν αὐτῷ φι-  
λικὰ σημεῖα.

— Ἡ δουλειὰ πάγει πρίμα, εἶπε χα-  
μηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Πιεδούσης. Αὐτὸς ὁ  
κουτοκουφὸς πιάνεται εὐκόλα. Ἄς ἰδοῦ-  
μεν ὅμως ἂν θὰ ἔμβῃ μέσα... Μὰ τὴν πί-  
στι μου ! ναί, ἐμβῆκε.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐγένετο ἐν μιᾷ στιγμῇ.

Ὁ βωβὸς, φθάσας πλησίον τοῦ κυρίου  
μὲ τὸν εὐρὺν ἐπενδύτην, εἰσῆλθεν εἰς τὴν  
ἀμαξίαν ἀνευ δυσκολίας, ὁ δὲ κύριος εἰσ-  
ῆλθε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἐκλείσε ταχέως  
τὴν θυρίδα.

— Καὶ ὅμως ὁ Τολβιάκ εἶχε δίκαιον,  
εἶπεν ὁ σκεπτικὸς Πιεδούσης. Δὲν ἐπί-  
στευα ποτὲ πῶς ὁ βωβὸς θὰ ἔμβαινε τό-  
σον εὐκόλα. Ἀδιάφορον, προσέθεσε χα-  
μηλοφώνως, ἦλθεν ὀλίγον ἀργά, αὐτὸς ὁ  
Τολβιάκ, καὶ ἠμποροῦσε νὰ μᾶς κάμῃ  
νὰ τὴν πάθωμε καὶ νὰ τὴν πάθῃ καὶ  
αὐτός... διότι ἂν ἐπὶ τέλους ἐπέρναμε τὸ  
ἄλλο ἀμαξί διὰ τὸ δικό του...

Ὁ ἡνιόχος, ὅστις εἶχεν ἔτοιμον τὸν  
ἵππον του, ἐκτύπησεν ἑλαφρῶς τὴν μά-  
στιγά του. Ἡ ἀμαξία ἀνεχώρησεν ὡς βέ-  
λος, καὶ διελθοῦσα ἐγγύτατα τῶν δύο κλη-  
τήρων διηυθύνθη πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ  
Θρόνου διὰ τοῦ βουλευάρτου Μαζᾶς.

— Ἡ ἀγχαρία ἐτελείωσεν, ἀνέκραξεν  
ὁ Πήγασος. Δὲν μᾶς μένει ἄλλο παρὰ νὰ  
πᾶμε νὰ εὐρώμε τὸν ἀρχηγό, καὶ ἐ-  
πειδὴ μᾶς ἔδωσε τὴν ἀδεια νὰ πιάσωμε  
ἀμαξί με ἔξοδα τῆς διευθύνσεως, δὲν θὰ  
χαλάσωμε καὶ τὰ ποδήματά μας.

— Σῶπα, εἶπεν αὐτῷ ὁ Πιεδούσης  
λαμβάνον τὸν βραχίονα αὐτοῦ.

— Ἄ ! διαβόλε ! τί εἶν' αὐτό ; ἐψι-  
θύρουν ὁ ἀριθμὸς 33.

Ἡ ἀναχώρησις τῆς κομιζούσης τὸν βω-  
βὸν ἀμαξίας, ἀπεκάλυψε τὴν ἐτέραν, τὴν  
πρῶτον ἀφιχθεῖσαν, ἣτις προῦχώρει βά-  
δην. Κεφαλὴ ἐφαίνετο εἰς τὴν ἡμισηνεωγ-  
μένην θυρίδα, κεφαλὴ, ἣτις ὁμοιάζε πολὺ  
πρὸς τὴν τοῦ κυρίου Τολβιάκ δὲ Τιν-  
τσεμβραί.

Ὁ Πιεδούσης διηρώτα ἑαυτὸν μήτοι ἐ-  
γένετο θῦμα ὀπτικῆς ἀπάτης ὅτε ὁ ἵπ-  
πος — ὁ μέλας ἵππος — ἐσταμάτησε, καὶ  
ὁ ἐπὶ τῆς θυρίδος ἀνθρωπὸς κατήλθε καὶ  
ἐτέθη εἰς ἐπισκόπησιν.

Παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὴν θύραν  
τῆς φυλακῆς.

Ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ του, ἐκ τοῦ ἐξωτε-  
ρικοῦ του, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῆς στά-  
σεώς του, οἱ δύο ἀστυνομικοὶ πράκτορες  
ἀνεγνώρισαν τὸν ἀνιχνευτήν, εἰς ὃν εἶχον  
ἐντολὴν νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας, ἡ δὲ  
ἐκπληξίς αὐτῶν ὑπῆρξε μεγίστη.

Ὁ Πήγασος δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ  
κατανοήσῃ τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων  
θέσιν, ἀλλ' ὁ Πιεδούσης, ὅστις ἦτο πε-  
ρνοικισμένος δι' εὐρυτέρου ἀντιληπτικοῦ,  
ἤρχισεν ἤδη νὰ ὑποπτεύηται ὅτι διέπρα-  
ξεν φρικτὸν λάθος. Ἴνα δὲ βεβαιωθῇ  
καλλίτερον, διηυθύνθη πρὸς τὸν κύριον  
τῆς ἀμαξίας.

Ἦτο ὁ Τολβιάκ, ὅστις ὑπεδέχθη τοὺς  
δύο κλητῆρας διὰ τῶν βραχιῶν καὶ ξη-  
ρῶν τούτων φορέσεων :

— Σας είχαν απαγορεύσει ν' αφήσετε την θέσιν σας. Έπιστρέψατε άμέσως, διότι αϊ όκτώ έκτύπησαν, και ό βωβός θά έξέλθη. Έμπρός! δείξατέ μου την ράχιν. Τί περιμένετε;

— Ό βωβός! έψέλλισεν ό Πιεδούσης, αλλά... έφυγε.

— Πώς! έφυγε; Μήπως έτρελλάθη;

— Όχι, δέν έτρελλάθηκα. Σας λέγω ότι έμβήκε στο άμαξι, τό όποϊον έφυγε προτύτερα, και μάλιστα έπηρε τό δρόμο του βουλεβάτου.

— Και τόν άφησες νά φύγη, άθλιε! άνέκραξεν ό κύριος Τολβιάκ συλλαμβάνων τόν δυστυχή κλητήρα έκ του περιλαίμιου του έπενδύτου αυτού, και σείων αυτόν μανιωδώς.

— Άφήσατέ με, είπεν ό Πιεδούσης, όστις δέν έφαινετο ειδιάθετος νά τόν μεταχειρίζεται ούτω.

— Δέν θά σέ αφήσω πριν μου έξηγήσης την διαγωγήν σου, κακούργε.

— Ω! όχι παχειά λόγια, άπήντησεν ό αριθμός 29 άπαλλαττόμενος τών χειρών του άποτόμως. Με παρασκοτίζετε, 'ς τό κάτω κάτω της γραφής. Έάν ό βωβός έφυγε, είναι λάθος 'δικό σας και όχι 'δικό μου.

— Τί τολμάς νά λέγης;

— Λέγω πώς με όλαις ταις έφευρέσεις σας, σεΐς εκάματε τό λάθος. Έπρεπε νά σταματήσετε κοντά 'ς την πόρτα, και τότε τό άλλο άμαξι δέν ήθελε περάσει έμπρός.

— Άλλά είδες τό ιδικό μου, και τό άνεγνωρίσες.

— Όχι τόσον καλά! Πρώτο από όλα τάφανάρια σας ήσαν μισοσθυσμένα, και έπειτα ό άμαξι σας είχε βγάλει τό γακά του με τό γουναρικό... είναι άλήθεια πώς τόν έβαλε πάλιν δέν τόν έφορούσε όμως όταν ήλθε.

— Λέγεις ψεύματα.

— Δέν λέω ψέμματα, και δέν ήμπορούσα νά μαντεύσω πώς ένα άμαξι όμοιο με τό 'δικό σας θά έρχότου νά σας χαλάσει τή δουλειά... Ίσα Ίσα τή στιγμή ακριβώς που έκτυπούσαν ή όκτώ.

— Σέ είχαν ειδοποιήσει ότι θά ήμουν εκεί εις τας όκτώ παρ'έντε λεπτά και ήμουν ακριβώς.

— Δέν λέγω τό έναντίον, αλλά και αν ήθελα νά έμποδίσω τόν βωβόν νά μνη έμβη στο άμαξι, δέν ήμπορούσα νά τό κάμω... εκτός αν έτρεχα νά τόν συλλάβω... και αυτό μου ήταν έμποδισμένο.

— Έγνωρίζεις ότι ήθελα νά καταβώ... και νά προσκαλέσω δια σημείου τόν βωβόν.

— Λοιπόν! ένας κύριος, ό όποϊος έχει τό ίδιο μπόι και τό ίδιο παλτό με σας, τά εκάμεν όλ' αυτά. Ό σύντροφός μου τόν είδε καθώς κ' έγώ. Αυτό είναι πράγμα παράξενο, άλλ' έτσι είναι.

— Είναι τόσον παράξενο, είπε ξηρώς ό κύριος Τολβιάκ, ώστε σέ προσκαλώ νά μοι τό έξηγήσης.

— Νά σας έξηγήσω τί;

— Ω! Μή κάμνης τόν βλάκα. Με

καταλαμβάνεις αρκετά καλά και βέβαια έλαβες χρήματα δια ν' αφήσης νά φύγη ό βωβός.

— Αυτό παραδείγματος χάριν είναι άμίμητο!

— Πόσα σοι έδωσεν ό γέρον Λεκόν δια νά κατορθώσης την δουλειά ή όποια έγεινε πρό όλίγου έδω;

— Ό κύριος Λεκόν! δέν τόν είδα από σήμερα τό πρωί.

— Αυτό θ' άποδειχθί. Έγώ όμως διαϊσχυρίζομαι ότι είσθε σύμφωνοι, και σέ ειδοποιώ ότι αυτό δέν θά περάση. Μας περιμένουν εις την όδόν Μόν - Θαβώρ. Θα έλθετε και οι δύο μαζί μου, και θά ιδώμεν, πώς ό άρχηγός σας θά έξηγήση τό πράγμα.

— Ναι, θά τό ιδούμε, άνέκραξεν ό Πιεδούσης. Έάν είναι μπερπανταρία μέσα εις αυτήν την δουλειά έγώ ή σεΐς την εκάμαε, και πρέπει νά 'ξεύρουں ποϊος από τους δύο μας την εκάμε. Ό άρχηγός θ' άποφασίση.

Και προσκαλέσας κοινήν άμαξαν, ό αστυνομικός πράκτωρ είπε δια τόνου ευσταθοϋς προς τόν Τολβιάκ:

— Θα έμβω με τόν Πήγασην μέσα εις αυτό τό άμαξι. Έάν φοβήσθε μή φύγω θά με ακολουθήτε με τό 'δικό σας άμαξι. Μείνετε όμως ήσυχος και δέν θά φύγω, διότι περισσότερο από σας έπιθυμώ νά τελειώσω με αυτήν την δουλειά.

Ό άνιχνευτής κατενόησε βεβαίως ότι τό καλλίτερον ήτο νά παραδεχθί την πρότασιν ταύτην.

— Έστω! είπε. Θα σας ακολουθήσω, και επειδή τό άλογό μου τρέχει καλλίτερα από τό άλογο αυτής της άμαξης, δέν φοβούμαι νά μου διαφύγετε. Σας προειδοποιώ μόνον, ότι αν ό άρχηγός σας θελήση ν' ακολουθήση την συμβουλήν μου, θά σας στείλη απόψε άμέσως εις την φυλακήν ως συνενόχους του ύποδίκου Λεκόν.

— Θα τό 'δοϋμε, άπήντησεν ό Πιεδούσης ύψων τούς ώμους. Άλλά αφού λοιπόν τό άλογό σας περπατεί τόσον γρήγορα, έπρεπε νά διατάξετε τόν άμαξι σας νά τρέξη τό κατόπι του άμιζιού, τό όποϊον έπηρε τόν βωβόν. Δέν θά ήμυρέσετε νά ύποστηρίζετε πώς έγώ σας έμποδισα, και νά είσθε βέβαιος πώς θά διηγηθώ τό πράγμα αυτό εις τόν άρχηγόν.

Μετα ταϋτα έπήδησεν έντός της άμαξης μετα του συντρόφου αυτού, ένφ' ό Τολβιάκ επέβαινε της ιδικής του.

— Η δουλειά μας πάγει κακά, είπεν ό Πήγασης.

— Άίγο σκοτίζομαι, άπεκρίθη ό Πιεδούσης, όστις έφαινετο λίαν παρωργισμένος. Έβαρέθηκα νά δουλεύω με ένα πετεινόμυαλο, ό όποϊος μου ύπόσχεται χαρτονομίσματα τών χιλίων, και ό όποϊος μου δίδει τά παπούτζια στο χέρι, αφού με φορτώνει με ταις άνοησίαις του. Τόσφ τό χειρότερον, αν ό άρχηγός μου 'πη πώς έχω άδικον!

Ό Πήγασης ήτο φιλόσοφος και ουχι φλύαρος.

Οί δύο πράκτορες ούδεμίαν πλέον άν-

τήλλαξαν λέξιν μέχρι της στιγμής, καθ' ήν ή άμαξα, παρακολουθουμένη υπό της του Τολβιάκ, έσταμάτησεν έν τη όδφ Μόν-Θαβώρ.

Ό γέρον Λεκόν δέν έσχε την ύπομονήν νά περιμένη την υπό του άρχηγού της άσφαλείας όρισθεϊσαν ώραν της συνεντεύξεως.

Ήλθε και έστη πρό της οικίας, έν ή έμελλε ν' άποφασισθί ή τύχη του υιού αυτού.

ΜΗ'

Ίνα έπιχειρήση την άποφασιστικήν δοκιμήν, εις ήν ήθελε νά υποβάλη τόν Λουδοβίκον Λεκόν, ό άρχηγός της άσφαλείας δέν έκρινεν άνεγκαϊον νά περιβληθί δια τών συνήθων διατυπώσεων εις αστυνομικίας έρεύνας.

Ήλθεν εις την όδόν Μόν-Θαβώρ έφ' άμαξης μετα του άνακριτου και του κατηγορουμένου, άνευ ούδεμιās συνοδίας.

Εις αστυνομικός πράκτωρ, ένδεδυμένος ως πολίτης, και δύο χωροφύλακες περιέμενον αυτόν πρό της θύρας της οικίας.

Ό πράκτωρ άνήλθεν εις την οικίαν μετα του άρχηγού του, οι δέ δύο χωροφύλακες διατάχθησαν νά περιμένωσιν έν τη όδφ, και νά ώσιν έτοιμοι όταν ζητηθώσιν.

Τό υπό του κυρίου Τολβιάκ διαχαράχθέν πρόγραμμα έξετελέσθη κατ' άγραμμά.

Μόνος ό κύριος Λεκόν εισήγαγεν, έφ' όσον άφώρα αυτόν προσωπικώς, μίαν τροποποίησιν.

Αντί νά μεταβί εις τας δέκα, όπως είχε συμφωνήσει, εις τό γραφεϊον του άρχηγού της άσφαλείας, ήλθεν από της ογδόης και έστη εις τινα σκοτεινήν γωνίαν πρό του οικήματος του υιού του.

Είδη διερχομένην την όδηγούσαν αυτόν άμαξαν, και τά παράθυρα του διαδρόμου φωτιζόμενα.

Περιέμενε την άφιξιν του βωβού, και προτίθετο νά παρουσιασθί εις τόν άρχηγόν της άσφαλείας, άμα ούτος ήθελεν έμφανισθί έν τη όδφ μετα την αντιπαράστασιν.

Ήλπιζεν ότι ό φίλος αυτού θά τόν συνεχώρει, διότι παρεβίαζε τό σύνθημα, και δέν θά ήρνεϊτο νά τόν πληροφορήση περί του άποτελέσματος της συνεντεύξεως. Ήλπιζε μάλιστα, ό δυστυχής πατήρ, ότι ό υιός του θ' άπεδίδετο αυτόφ μετα την συνέντευξιν, έξ ής θά κατεφάνετο ή άθρότης του.

Ούτως, ή καρδιά του έπαλλε σφοδρώς, ότι ή άμαξα του κυρίου Τολβιάκ έστη πρό του αριθμού 72, όπισθεν έτέρας κοινής άμαξης, ήτις προηγείτο αυτής εις μικράν άπόστασιν.

Ό καιρός δέν ήτο κατάλληλος ίνα έμφανισθί, ό δέ γέρον παρέστη μακρόθεν εις την αποβίθασιν τών δύο πρακτόρων και του άνιχνευτοϋ.

Ήκουσε την θύραν της οικίας επανακλειομένην, τφ έφάνη δέ ότι και ό βωβός εισήλθε μετ' αυτών, διότι δέν ήδυνήθη νά ιδη ή άμυδρως τούς εισελθόντας.

Αί δύο άμαξαι έποποθετήθησαν όλί-



γον άπωτέρω του πεζοδρομίου, πλησίον της άμαξης, ήτις είχε φέρει τον Λουδοβίκον μετά των δύο συνοδοιπόρων αυτού.

Ο κύριος Λεκόκ ύψωσε τους όφθαλμούς προς τὰ παράθυρα του οικήματος, ένθα ο υίός αυτού έμελλε νά παίξει τὸ ύπερτατον παιγνίδιον, και δέν εβράδυνε νά ἴδῃ σκιὰς διερχομένας όπισθεν των παραπετασμάτων.

Τὸ εγγώριζε καλῶς τὸ οίκημα τοῦτο, όπερ ὁ ἴδιος είχε τὴν εύχαρίστησιν νά διακοσμήσῃ διὰ τὸν πεφιλημένον αὐτῷ Λουδοβίκον, ἐκ των κινήσεων δὲ των σκιῶν ἠδύνατο σχεδόν ν' ακολουθήσῃ τὴν συγκινητικὴν τῆς αντιπαραστάσεως σκηνήν.

— Εἶν' ἐκεῖ, ἔλεγε καθ' ἑκυτόν, βλέπων τὸ μεσαίον παράθυρον. Τὸν ἄφησαν εἰς τὴν αἴθουσαν... Αὐτοί, εὐρίσκονται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου... και τὸν ἐπιτηροῦν... βλέπω τὰς σκιὰς των νά κινουῦνται... θὰ σπρώξουν τὸν βωδὸν εἰς τὴν αἴθουσαν... Ἀρκεῖ ὁ ἄθλιος αὐτός νά μὴ κάμῃ κανέν σημεῖον, τὸ όποῖον νά τους κάμῃ ν' ἀπατηθοῦν... ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ υἱοῦ μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἓνα κίνημα ἢ ἀπὸ μίαν ἔκφρασιν τὴν όποίαν θὰ λάβῃ ἡ φυσιογνωμία ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ όποῖος σχεδόν εἶνε βλάκας!... τρέμω.

Και ἤρχιζε νά καταράται τὸν Τολβιάκ, ὅστις ὑπέβαλε τὴν ιδεάν τῆς ἐπικινδύνου ταύτης δοκιμῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

## ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

# Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ Χάρις δέν ἐκράτει πλέον ἐνηγκαλισμένην τὴν Μέρσην· ἐθεώρει περίξ αὐτῆς μὲ πεφοβισμένα βλέμματα, ζητοῦσα μέσον φυγῆς. Ὁρμησε πρὸς τὸ μαγειρεῖον, ἀλλ' ἀμέσως ὡπισθοδρόμησε πρὸ των κραυγῶν, τοῦ θορύβου και τῆς συγχίσεως, ἣν ἤγειρεν ἡ μεταφορὰ των τραυματιῶν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος τοῦ νοσοκομείου.

Εἶδε τὴν θύραν, ἣτις ἤγε πρὸς τὴν αὐλὴν και ὤρμησε πρὸς αὐτὴν ἐκβάλλουσα κραυγὴν χαρᾶς. Ἐμελλε δὲ ἦδη νά θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ σύρτου τῆς θύρας, ὅτε τρίτος μύδρος κατέπεσεν ἐπ' αὐτῆς τῆς στέγης τῆς καλύβης.

Ὁπισθοχωροῦσα πάντοτε, ἡ Χάρις ἔφερε μηχανικῶς τὰς χεῖράς της ἐπὶ των ὤτων.

Ὁ μύδρος διέσχισε τὴν καλαμίνην στέγην και ἐξερράγη ἐν τῷ δωματίῳ.

Ἡ Μέρση, μὴ βλαβεῖσα ἐκ τῆς ἐκρήξεως, ἐπήδησεν εἰς τὸ παράθυρον.

Τὰ πεπυρακτωμένα τεμάχια τοῦ μύ-

δρου ἐνέπρησαν τὸ πάτωμα· ἀνὰ μέσον δὲ των φλεγόντων ἐρειπίων και τοῦ καπνοῦ ἡ Μέρση διέκρινε τὸ ἀναίσθητον σῶμα τῆς δυστήνου νέας, μεθ' ἧς πρὸ ὤρας εὐρίσκετο μόνη ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ.

Ἀλλὰ και κατὰ τὴν τρομερὰν ταύτην στιγμὴν ἡ ψυχραιμία δέν κατέλιπε τὴν νοσοκόμον.

Ἡρπασεν ἐν πρώτοις τοὺς κενούς σάκκους, ἐστιβασμένους ἐν τινὶ γωνίᾳ, και ἤρξατο ἀπλοῦσα αὐτοὺς ταχέως χαμαὶ εἰς πυχὴ στῶμα, ποδοπατοῦσα δρομικὰ αὐτοὺς, ὅπως σβέσῃ τὴν πυρὰν τοῦ πάτωματος.

Τούτου τελεσθέντος, ἔσπευσε πρὸς τὴν Χάριτα και ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς.

Ἡ νέα αὐτῆ ἦτο ἄρα νεκρά; Ἡτο μόνον πληγωμένη;

Ἡ Μέρση ἀνήγειρε μίαν των ἀδρανῶν χειρῶν τῆς Χάριτος και ἐζήτησε τὸν σφυγμὸν της, ὅτε εἰσῆλθεν ὀρμητικῶς ὁ ἰατρός Σουρβίλ, περίτρομος νά ἴδῃ τί ἀπέγιναν αἱ δύο γυναῖκες. Ὑπόπτειεν ὅτι βεβιαίως θὰ συνέβῃ δυστύχημά τι.

— Ἐδῶ! ἀνεφώνησεν ἡ Μέρση. Πλησίον μου, ἰατρέ!... Φοβοῦμαι, ὅτι ἡ ὀδὸς τὴν προσέβχλεν, ἐπανάλαβε, παραχωροῦσα αὐτῷ τὴν θέσιν της. Παρατηρήσατε μήπως εἶνε ἐπικινδύνως πληγωμένη.

Ἡ ἀγωνία τοῦ ἰατροῦ πρὸ τοῦ θελκτικοῦ ἐκείνου θύματος, ἐξεδηλώθη ἀποτόμως διὰ τινος βλασφημίας, ἐν ἣ τὰ ρ τῆς λέξεως ἐπροφέροντο μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος.

— Ἀφαιρέσατέ της ἐν πρώτοις τὰ ἐνδύματα ταῦτα, ἀνέκραξεν οὗτος. Δυστυχῆ ἄγγελε!... Περιεστράφη πίπτουσα, τὸ δὲ κορδόνιον, ὅπερ συνεκράτει τὸν μανδύαν της, συνεστράφη περὶ τὸν τράχηλόν της.

Ἡ Μέρση τὴν ἐξέδυσεν, ἐνῶ ὁ ἰατρός τὴν ὑπήγειρεν ἐπὶ των βραχιόνων του.

— Φέρετε μίαν λυχνίαν, ἐφώνησεν οὗτος μετ' ἀνυπομονησίας· θὰ σὰς δώσωσι τὴν τελευταίαν, ἣτις ἀνάπτει εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Και προσεπάθει και οὗτος νά εὕρῃ τὸν σφυγμὸν της μὲ τρέμουσαν χεῖρα.

Ὁ θόρυβος και ἡ σύγχισις, ἄτινα ἐβασίλευον εἰς τὸ παρακειμένον μαγειρεῖον, τὸν ἐξάλιζον.

— Μέγιστε Θεέ, ἀνεφώνησε, πρὸ πολλοῦ χρόνου δέν ὑπέστην παρομοίαν συγκίνησιν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆρχετο ἡ Μέρση μὲ τὴν λυχνίαν ἀνὰ χεῖρας, εἰς τὸ φῶς τῆς όποιας ἐφάνη τὸ τρομερὸν τραῦμα, ὅπερ ἐπήνεγκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νεαρᾶς Ἀγγλίδος, περιφλεγές τεμάχιον τῆς ἐκραγείσης ὀβίδος.

Ἡ ἔκφρασις τῆς μορφῆς τοῦ ἰατροῦ μεταβλήθη στιγμιαίως ἐξαφανισθείσης ἀπ' αὐτῆς και τοῦ ἐλαχίστου ἴχνους ἀγωνίας, ὡς ἂν εἰ ἐπέθηκε προσωπίδα ἀδιαφορίας.

Τί νά τὸ ἔκαμνε πλέον τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ἀντικείμενον τοῦ τῶς θαυμασμοῦ του;

Ἐν ἀναίσθητον σῶμα, ἀναπαυόμενον ἐπὶ των βραχιόνων του... και τίποτε περισσότερον.

Οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης τὸν ἐπετήρουν μετὰ τῆς διαβρωτικωτέρας προσοχῆς.

— Εἶνε ἐπικινδύνως λοιπὸν πληγωμένη ἡ γυνὴ αὐτῆ; ἠρώτησε.

— Μὴ λαμβάνετε καν τὸν κόπον νά κρατῆτε ἐπὶ περισσοτέραν ὥραν τὸ φῶς τοῦτο, ἦτο ἡ ψυχρὰ ἀπάντησις τοῦ νέου ἰατροῦ. Ἐτελείωσε... δέν ἔχω πλέον τίποτε νά κάμω δι' αὐτήν.

— Εἶνε νεκρά;

Ὁ ἰατρός Σουρβίλ ἐβεβιαίωσε τὴν ἐρώτησιν ταύτην δι' ἑνὸς νεύματος καταφατικού, συσφίγγων δὲ τὸν γρόνθον του και ἐκτείνων αὐτὸν πρὸς τὴν διεύθυνσιν των ἐμπροσθοφυλακῶν:

— Κατηραμένοι Γερμανοὶ!... ἀνεβόησε.

Προσέβλεψε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ἀπεσβεσμένην ἐκείνην μορφήν, τὴν τῶς τόσον ἀκτινοβολοῦσαν ἐκ καλλονῆς και νεότητος, και εἶτα ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Τὰ τυχερὰ τοῦ πολέμου! εἶπεν, ἀνεγείρων τὸ πτῶμα και ἀποθέτων αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ δωματίου κλίνης.

Μεθ' ὃ ἐξεδήλωσε τὴν ἀπογοήτευσίν του, πτύων ἐπὶ των συντριμμάτων τῆς πρὸ μικροῦ ἐκραγείσης ὀβίδος.

— Πρέπει νά τὴν ἀφήσωμεν ἐδῶ, ὑπέλαβε. Πρὸ ὀλίγου ἦτο ἐν θελκτικὸν πλάσμα, ἦδη δέν εἶνε πλέον τίποτε. Ἀγωμεν, δεσποινὶς Μερρίκ, ἔλθετε!... μετὰ τινὰς στιγμὰς δέν θὰ εἶνε πλέον καιρός.

Και λέγων ταῦτα προσήνεγκε τὸν βραχίονα εἰς τὴν νοσοκόμον.

Ἐξω ἠκούετο ἦδη μέγας θόρυβος, ὃν παρῆγεν ἡ σκευοφόρος των τραυματιῶν ἄμαξα, ἣτις ἤρχιζε ν' ἀπομακρύνηται, τῆς όποιας συνεκρούοντο τρίζοντα τὰ διάφορα ἐφθαρμένα σιδηρὰ ἐξαρτήματα.

Ἡ ὑποχώρησις εἶχεν ἀρχίσει.

Ἡ Μέρση ἔρριψεν ἀκαριαῖον βλέμμα ἐν τῷ παρακειμένῳ μαγειρεῖῳ και εἶδε τοὺς προσφιλεῖς της τραυματίας, ὅτινες ἔμελλον νά μείνωσιν ἀνευ βοηθείας και περιθάλψεως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ.

Και ἠρνήθη τὴν προσφορὰν τοῦ Σουρβίλ.

— Σὰς εἶπον ἦδη ὅτι ἐγὼ θὰ μείνω ἐνταῦθα, ἀπήντησεν.

Ὁ Σουρβίλ συνήνωσε τὰς χεῖρας εἰς σημεῖον ἐπιμόνου προσκλήσεως, ἀλλ' ἡ Μέρση τῷ ἔδειξε τὴν θύραν τῆς καλύβης.

— Ὑπάγετε! εἶπεν. Ἡ ἀπόφασίς μου ἐλήφθη ἦδη.

Μέχρι τέλους ὁ ἰατρός ἐδείχθη ἀξίος ἑαυτοῦ. Ἐξῆλθε μετὰ χάριτος και ἀξιοπρεπειᾶς ἀπαραμίλλου.

— Κυρία, εἶπεν, εἰσθε ἔξοχος!

Και εἰπὼν τὸ τελευταῖον τοῦτο φιλοφρόνημα, ὁ πιστός τῆς γυναικολατρίας ὀπαδός, ὑπεκλίθη, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του και ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ Μέρση ἔμενε τοῦ λοιποῦ μόνη μετὰ τῆς νεκρᾶς.

Οἱ τελευταῖοι κρότοι τῆς ὑποχωρήσεως, και οἱ ἔσχατοι θόρυβοι των κυλιομένων τροχῶν των ἐν σπουδῇ φευγουσῶν ἀ-

μαζῶν ἤρχιζον ἤδη νὰ ἐξαφανίζονται μακρόθεν.

Οὐδείς νέος τυφεκοβολισμὸς ἐκ τῶν παρὰ τοῦ ἐχθροῦ κατεχομένων θέσεων ἐτάραξε πλέον τὴν ἐπικρατοῦσαν σιγῇ.

Οἱ Πρώσοι ἐγνώριζον ὅτι οἱ Γάλλοι ἐπολέμουν ὑποχωροῦντες.

Ἐντὸς τινῶν λεπτῶν ἐμελλον νὰ λάβωσι κατοχὴν τοῦ ἐγκαταληφθέντος χωρίου καὶ θὰ ἤκουοντο μετ' ὀλίγον καὶ οὗτοι ἐπερχόμενοι.

Ἡ μεσολαβοῦσα αὕτη σιγὴ ἦτο φοβερά.

Οἱ δυστυχεῖς τραυματῖαι, οὓς εἶχον ἀφήσει εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἀνέμενον καὶ ἐκεῖνοι ἐν σιγῇ τὸ εἰμαρμένον.

Ἐντὸς τοῦ δωματίου ἡ Μέρση παρετήρει τὴν κλίνην.

Αἱ δύο γυναῖκες εἶχον συναντηθῆ ἐν τῷ θορόβῳ τῆς πρώτης συμπλοκῆς, ἐπερχομένης τῆς νυκτός.

Χωρισθεῖσαι κατὰ τὴν εἰς τὸ χωρίον ἀφίξιν των ὑπὸ τοῦ καθήκοντος, ὅπερ ἐκάλει τὴν νοσοκόμον, συνητηθήσαν πάλιν ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ λοχαγοῦ.

Αἱ σχέσεις, αἵτινες εἶχον ἀναπτυχθῆ μεταξύ των, ὑπῆρξαν πολὺ ταχεῖαι καὶ δὲν ἐφαίνοντο ποσῶς ὅτι ἐμελλον ποτὲ νὰ μεταβληθῶσιν εἰς φιλίαν.

Ἀλλὰ τὸ ἐπελθὼν δυστύχημα ἐπλήρου οἴκτου τὴν ψυχὴν τῆς Μέρσης.

Ἐλαβεν ἐν χειρὶ τὴν λυχνίαν καὶ ἐπλησίασε τὸ πτώμα ἐκείνης, ἣτις ἐφρονεῦθη παρὰ τὸ πλευρόν της. Ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς κλίνης, θαυμάζουσα τὴν ὑπερτάτην γαλήνην τῆς ἀψύχου ἐκείνης μορφῆς.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς Χάριτος εἶχε παράδοξον ὄψιν...

Ἦρκει ἀπαξ νὰ τὴν ἴδῃ τις, ὅπως μὴ δυνηθῆ νὰ τὴν λησμονήσῃ ποτέ.

Τὸ μέτωπόν της ἦτο ἀρετὰ ταπεινὸν καὶ ἰκανῶς ὑπὸ τῆς κόμης κεκαλυμμένον· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ὠραιότατοι, ἀλλ' ἡ ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασις ἦτο μεγαλειτέρα τῆς κανονικῶς ἀπαιτουμένης· τὸ στόμα καὶ ὁ πώγων ἦσαν ἀξιοσημειώτως μικρά.

Ἡ Μέρση διὰ τῆς ἀβραῶς χειρὸς της διηυθέτησε τὴν ἀτάκτως λυθεῖσαν κόμην καὶ ἐτακτοποίησε τὰ ἀνασυρθέντα ἐνδύματα τῆς νεκρᾶς.

— Πρὸ πέντε λεπτῶν μόλις, ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὴν, ζωηρῶς νῦχόμην ν' ἀνταλλάξω μεθ' ὑμῶν κατάστασιν!

Ἀπέστρεψε μετὰ στεναγμοῦ τὴν κεφαλὴν, καὶ :

— ὦ! τὸ ἤθελον πολὺ περισσότερον, τώρα, ἐπανάλαβεν.

Ἡ σιγὴ ἤρχιζε νὰ τὴν στενοχωρῇ.

Ἐβάδισε βραδέως μέχρι τῆς ἐτέρας ἀκρᾶς τοῦ δωματίου.

Τὰ χαμὰι κατακείμενα ἐσκορπισμένα ἐνδύματα, τὰ ἴδια αὐτῆς ἐνδύματα, ἃ τινὰ εἶχε δανείσει εἰς τὴν δεσποινίδα Βράδον, ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν της ὅταν προσέκοψεν ὁ πῶς της ἐπ' αὐτῶν.

Ἀνῆγειρε τὴν ἐσθῆτα, τὴν ἐτίναξε, διότι ἦτο κατάρροτος κόνεως, καὶ τὴν ἀπέθηκεν ἐπὶ τινος καθίσματος.

Κατόπιν ἔθεσε τὴν λυχνίαν ἐπὶ τῆς

τραπέζης καὶ, ὀλισθαίνουσα ἐπὶ τοῦ παρθύρου, ἔτεινε τὸ οὖς πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς θορόβους, οἵτινες προανῆγγελλον τὴν προσέγγισιν τῶν Πρώσων, καὶ οἵτινες δὲν συνίσταντο ἢ εἰς ἀμυδρὸν ψίθυρον ἐρχόμενον διὰ μέσου τῶν δένδρων.

Ἀφῆκε τὸ παρθύρον καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν, βυθισθεῖσα εἰς σκέψεις.

Ἐπῆρχεν ἀνάγκη ἐκπληρώσεως καθήκοντός τινος πρὸς τὴν νεκράν, ἐπειγόντως ἐπιβαλλομένου νὰ τελεσθῆ ἐντὸς τοῦ μέλλοντος νὰ μεσολαβῆσῃ διαστήματος μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῶν Πρώσων;

Ἡ Μέρση ἀνεμνήσθη τῆς συνδιαλέξεως ἣν ἔσχε μετὰ τῆς ἀτυχοῦς συντρόφου της.

Ἡ δεσποινὶς Βράδον εἶχεν ὀμιλήσει περὶ τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπεδίωκεν ἐπιστρέφουσα εἰς Ἀγγλίαν.

Εἶχεν εἶπει περὶ μιᾶς κυρίας, συγγενοῦς της, ἐξ ἀγχιστείας, πρὸς τὴν ὁποίαν προσωπικῶς ἦτο καθ' ὀλοκληρίαν ἀγνωστος, ἀλλ' ἣτις ἐν τούτοις ἐμελλε νὰ τὴν δεχθῆ παρ' αὐτῆ καὶ ἣτις τὴν ἀνέμενον ἤδη.

Ἡ Μέρση, ἣτις ἐγνώριζε πῶς εἶχε φονευθῆ τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο πλάσμα, δὲν ὤφειλεν ἄρα νὰ γράψῃ εἰς τὴν μόνην φίλην του;

Τίς ἤθελε τὸ πράξει, ἐὰν αὕτη ἡμέλει τοῦτο;

Οὐδείς ἕτερός ἠδύνατο.

Εἰς μόνος μάρτυς ἔμεινεν ἐκ τῆς καταστροφῆς, ἣτις εἶχε λάβει χώραν εἰς τὴν καλύβην, καὶ ὁ μάρτυς οὗτος ἦτο ἡ ἰδία αὕτη.

Ἐλαβεν ἀπὸ τοῦ καθίσματος τὴν ἐσθῆτα καὶ ἀνεζήτησεν ἐν τῷ θυλακίῳ τὸν δερμάτινον χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ἡ Χάρις τῇ εἶχεν ἐπιδειξεί.

Τὸ μόνον μέσον ὅπως μάθῃ τὴν διεύθυνσιν εἰς ἣν ὤφειλε νὰ γράψῃ εἰς Ἀγγλίαν δὲν ἦτο ν' ἀνοιξῆ τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ ἐξετάσῃ τὰ ἐν αὐτῷ ἐγγράφα;

Ἡ Μέρση ἠνοιξεν ὅθεν τὸ χαρτοφυλάκιον... καὶ ἐσταμάτησε, δοκιμαζούσα παρὰ δόξον ἀποστροφὴν εἰς τὸ νὰ ὠθήσῃ περαιτέρω τὰς ἐρεῦνας της.

Στιγμιαία σκέψις τὴν κατέπεισεν ὅμως, ὅτι ἐνδοιασμοὶ δὲν εἰσεχώρουν.

Ἐὰν ἐσέβετο τὸ μυστικὸν τοῦ χαρτοφυλακίου, οἱ Πρώσοι δὲν θὰ τὴν ἄφηνον νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ γράψῃ εἰς Ἀγγλίαν.

Ὄφειλε ν' ἀφήσῃ ὅπως ἡ ἔρευνα τῶν ἐγγράφων τούτων γίνῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐπερχομένων βαρβάρων, οἵτινες ἀμφίβολον ἂν θὰ ἦσαν ἀνθρωποὶ ἢ κτηνώδη θηρία;

Ἦτο γυνή, ἡ δὲ νεκρὰ συμπατριῶτις αὐτῆς.

Ἐκένωσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης πᾶν ὅ,τι περιεῖχε τὸ χαρτοφυλάκιον, ἡ πράξις της δ' αὕτη ἐμελλε νὰ ἐπιδράσῃ ἐφ' ἅπαντα αὐτῆς τὸν κατόπιν βίον.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

Εἰς τὸ προεξέχει :

## Ἡ ἸΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἰσπανικὸν Διήγημα τοῦ Catulle Mendés

ΙΟΥΔΙΟΥ ΔΕΜΕΤΡ

### Ε Λ Λ Η

Ἀρχαίας ὑποθέσεως Διήγημα.

[Τέλος]

Ἐν τούτοις ἡ εἰδήσις ἐφθασεν, ὅτι πολυάριθμοι νῆες τῶν Περσῶν ἔπλεον πρὸς τὴν Ἀττικὴν καὶ ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς εἶχεν ὀνομασθῆ στρατηγός καὶ ἡγέτης τοῦ ἐλληνικοῦ στόλου.

Ὁ στρατηγὸς ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Ἐρρηφόρων, ὅπως ἀποχαιρετίσῃ τὴν κόρην του.

— Ἀναχωρῶ, κόρη μου, εἶπε πρὸς αὐτὴν· ἀγνοῶ ἂν οἱ Θεοὶ θὰ μοὶ χορηγήσωσι τὴν νίκην καὶ ἂν θὰ ἐπιστρέψω.

Ἡ Ἑλλη πλήρης χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας ἀπήνητησεν :

— Ναί, ἀγαπητὲ πάτερ, θὰ νικήσητε καὶ θὰ ἐπιστρέψητε εἰς τὴν πόλιν. Μοὶ φαίνεται ὅτι τοῦτο ἐξαρτᾶται κατὰ τι ἐξ ἐμοῦ, καὶ ὅτι αἱ ἀσθενεῖς μου χεῖρες κρατοῦσι μετὰ τοῦ πέπλου τὴν τύχην τῆς πατρίδος, καὶ ὅτι ὁ ζήλος μου, ὅπως κεντήσω τὰς ἱερὰς εἰκόνας, θὰ καταπραῦνη τοὺς ἀνέμους, ἐκεῖ κάτω ἐπὶ τῆς κυανῆς θαλάσσης, καὶ ἐλέφ Ἀθηναῖς θέλει καταστήσῃ εὐκολωτέρας καὶ εὐτυχεστέρας τὰς κινήσεις τῶν νηῶν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ Ἑλλη εἰργάζετο τὸν πέπλον μετὰ τὸσαύτης θερμῆς, προσοχῆς καὶ πόθου, ὥστε ὠχρία καθόσον προεχώρει ἡ ἐργασία· ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι μέρος τῆς ψυχῆς της καὶ τῆς πνοῆς της διήρχετο ἐκάστης στροφῆς τῆς βελόνης ἐπὶ τοῦ κεντήματός της.

Καὶ ἡ Μναῖς ἀεργὸς ἐκοιμάτο ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας, ἡ δὲ τρυφερὰ ὠραιότης της ἠῤῥαζεν ἔτι περισσότερον.

\* \*

Νύκτα τινὰ ἡ Ἑλλη ἤκουσεν ἐπὶ τοῦ δώματος βήματα, εἶτα φωνάς. Ἐγειρεται καὶ βλέπει εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης τὴν Μναίδα, σπληζομένην ἐπὶ τοῦ μικροῦ τοίχου καὶ πέραν αὐτῆς εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀνθρωπον ἰστάμενον ἐπὶ τῶν θάμνων καὶ τῶν ἐξοχῶν τοῦ βράχου.

Ἡ Ἑλλη ἔλαβε πέτρας, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ὄρθια, ὑψηλοτέρα ὡς ἐκ τοῦ λευκοῦ φορέματός της καὶ τοῦ νυκτερινοῦ φωτός, ἔριψε τὰς πέτρας ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐκυλίετο διὰ τῶν βράχων καὶ βιάτων.

Ἡ Μναῖς ἐφώναξε :

— Μὴ τὸν φονεύσης!

— Ἄφες με, ψεύτρια κόρη· καὶ πῶς!



ὄτε ἡ πόλις κινδυνεύει, ὅτε οἱ πατέρες ἡμῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ προσπέρουσιν αὐτῇ τὸ αἷμα τῶν, σύ, ἀτθίς θυγάτηρ Ἀθηναίων... Ἀλλὰ, εἶπέ μοι, διατί ὁ ἔραστὴς σου δὲν εἶνε μετ' αὐτῶν, μὴ εἶνε ἄνανδρος; μὴ ἐλπιτοάκτησεν ἢ μήπως ἐκρύβη, ὅτε οἱ ἄλλοι ἀνεχώρουν;

— Δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀπήντησεν ἡ Μναίς, διότι εἶνε υἱὸς ξένου κατοικοῦντος τὴν πόλιν.

— Ὡ! εἶπεν ἡ Ἑλλη ἔντρομος κρύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της.

Εἶτα ὑφόνουσα τὴν κεφαλὴν ἔθηκε τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Μναίδος, παρετήρησε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς καὶ εἶπεν:

— Ἄκουσον· ἐὰν δυστυχία τις ἐπέλθῃ ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων... πρόσεξε!

\* \*

Ἡ Ἑλλη, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀπέτεινε πρὸς τὴν Θεάν τὴν ἐξῆς προσευχὴν:

« Ὡ, Θεά! ἂν καὶ ὁ πατήρ μου διὰ τῆς ἀνδρείας αὐτοῦ δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τοὺς ἀρχαίους ἥρωας· ἂν καὶ οἱ εὐρισκόμενοι ἐν Σαλαμῖνι καὶ θέλησιν ἔχουσι καὶ ἔτοιμοι εἶνε νὰ ἀποθάνωσιν, ἂν καὶ ἐγὼ αὐτῇ οὐδὲν ἄλλο μέλημα εἶχον ἢ σὲ καὶ τὴν πόλιν, ἧτις σοὶ εἶνε προσφιλῆς, τρέμω μὴ τὸ κακούργημα τῆς Μναίδος ἐξήγειρεν ἐναντίον μας τὴν ὀργὴν σου. Διότι πολλάκις οἱ θεοὶ ἐτιμώρησαν πάντας τοὺς πολίτας ὅλης πόλεως διὰ τὸ πταῖσμα ἐνός καὶ μόνου, ὅπως διδάξωσιν ἡμᾶς ὅτι ἡ ἀρετὴ ἐκάστου διαφέρει πάντας. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐπιτρέπεις ὅπως τὸ κακούργημα κακῆς καὶ ἀδυνάτου ψυχῆς ἐξαλειφθῇ διὰ τῆς θυσίας καλλιτέρας καὶ ἰσχυροτέρας καρδίας! ὦ, Θεά, σοὶ προσφέρω τὴν ζωὴν μου ὡς ἐξιλέωσιν. Λάβε με! λάβε με! Εἰμὶ ἤδη τόσον ἀδύνατος καὶ ἀσθενής, ὥστε εὐκόλως δύναμαι νὰ ἀποθάνω, καὶ θὰ ὑπάγω πρὸς σὲ ὅπως ἐλαφρὸς ἀνεμὸς ἀποσπᾷ φύλλον ἀνευ χυμοῦ, κατακαὲν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ὄντως με κατέφαγε, μικρὰν ἔτι, ὁ ἡλιος μεγάλου ἔρωτος. Δὲν ἦτο ἔρωσ πρὸς ἄνδρα, τὸ γνωρίζεις, οὐδὲ πρὸς πλάσμα καταδεδικασμένον εἰς θάνατον. Δὲν ἀγαπῶ ἢ ὅ, τι θὰ ὑπάρξῃ πάντοτε. Σὲ ἀγαπῶ, ὦ Θεά, διότι εἶσαι ἡ διάνοια, ἡ ἀρετὴ, ἡ ἀρμονία· καὶ ἀγαπῶ τὰς Ἀθήνας, διότι εἶνε ἡ πόλις, ἢν ἐξέλεξας, ὅπως ἐν αὐτῇ πλάττης ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁμοίωμα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ὁμοίον τῇ θεῖᾳ διανοίᾳ σου. Εἶθε διὰ τοῦ θανάτου μου, διὰ τῆς θερμῆς ἐπιθυμίας, ἧς οὗτος θὰ εἶνε ἡ ἀφετηρία, καὶ διὰ τῆς φιλοτιμίας, ἢν ἡ ἐνθύμησις θὰ διεγείρῃ μετὰ τὸν θάνατόν μου, εἶθε ταῦτα πάντα νὰ βοηθήσωσι τοὺς σκοπούς σου, ὦ Παρθένε!

» Ἀνὴρ σὺ εἶσὲ καὶ θὰ ἀποθάνω εὐχαριστημένη· διότι ἂν ἀποθάνω, εἶνε ἀπόδειξις ὅτι αἱ Ἀθηναὶ θὰ θριαμβεύσωσι καὶ σὺ μὲ προκαλεῖς. Λάβε με, δός μοι τὴν νίκην, καὶ εὐδόκησον, ὅπως δυνήθω νὰ φεισθῶ τῆς Μναίδος».

\* \*

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἡ Ἑλλη εἰργάζετο τὸν πέπλον, ἢ δὲ Μναίς ἐκλαίει δι' ὅσα εἶχον συμβῆ, ὅτε ὁ νεώκορος Θεόδωρος εἰσῆλθε καὶ ἐφώνησε:

— Κακὴ εἰδήσις, ἢ πρώτη γραμμὴ τῶν νηῶν μας διεσπασθη εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς μάχης καὶ ἡ ἦττα ἡμῶν εἶνε βεβαία.

Ἡ Ἑλλη ἠγέρθη ὠχροτέρα παρά ποτε, ξυμειν ἀκίνητος πρὸς στιγμὴν, εἶτα λαβούσα τὸν βραχίονα τῆς Μναίδος εἶπεν αὐτῇ:

— Ἐλθέ!

Ἡ Μναίς τετραγαμμένη ὑπήκουσεν. Ἡ Ἑλλη βιαίως τὴν ἔσυρεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Παλλάδος Ἀθηναῖς ἐνώπιον τοῦ ἀγάλματος τοῦ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο λατρευομένου, καὶ ἔνεκα τῶν διὰ τῆς ὀργῆς δεκαπλασιασθεῖσων δυνάμεων τῆς ἠνάγκασε τὴν ὠραίαν κόρην νὰ γονατίσῃ. Ἐλαβεν αὐτὴν ἐκ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς καὶ ἐκ τοῦ στήθους τῆς ἐξέβαλε ξιφίδιον· καὶ τοῦτο τόσον ταχέως, ὥστε ἡ Μναίς δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν.

— Καὶ ἤδη ἀπόθανον! εἶπε πρὸς αὐτὴν.

Ἦδη ὑφανε τὸν βραχίονα, ὅτε κρότος σαλπίγγων καὶ φωναὶ χαρᾶς ὑψώθησαν πρὸς τὸν ναὸν.

Ὁ Θεόδωρος εἰσῆλθε λέγων:

— Μὲ εἶχον ἀπατήσῃ· οἱ Πέρσαι κατετροπώθησαν· νίκη! νίκη!

Ἡ Ἑλλη ἀφῆκε τὸ ξιφίδιον καὶ ἔπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ προαυλίου τοῦ ναοῦ, τόσον μεγάλη ἦτο ἡ χαρὰ της.

\* \*

Μετὰ μῆνα ἤγοντο αἱ ἐορταὶ τῶν μεγάλων Παναθηναίων.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πομπῆς, ἐπὶ μικρᾶς χρυσῆς νηὸς, ἢν ἔφερον ἐξ τῶν ἐπισημοτέρων πολιτῶν, ἔκειτο λάμπων ὁ πέπλος πλήρης εἰκόνων τεχνηέντως ἐπεξεργασμένους. Τὸν πέπλον ἠκολούθουν αἱ δύο νεαὶ κόραι, ἡ μὲν Μναίς ἐν ὄλῃ τῇ ἀνηρότητι τῆς ἡλικίας, ἀμέριμος καὶ γελῶσα, (διότι ὁ ἔραστὴς αὐτῆς δὲν εἶχε φονευθῆ ἐκ τῆς πτώσεως, λαθὼν μόνον μῶλωπάς τινος), ἡ δὲ Ἑλλη μόλις δυναμένη νὰ ἱσταται ὀρθία καὶ θανασίμως ὠχρά, διότι εἶχε κεντήσῃ τὸν ἱερόν πέπλον.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Παλλάδος Ἀθηναῖς, ἡ Ἑλλη ἔλαβε μὲ τὰς μικρὰς χεῖράς της τὸν πέπλον καὶ μεθ' ὀρμῆς ἐνθουσιώδους ἔρωτος, εἰς ὃν εἶχε διαχυθῆ ὀλόκληρος ἡ ψυχὴ της, καὶ ὅ, τι τῇ ἀπέμενεν ἀκόμη ἐκ τῆς ζωῆς, ἀπέθηκε τὸ λάμπων ὕφασμα εἰς τοὺς πόδας τῆς θεᾶς...

Ἐπειδὴ δὲ αἱ δυνάμεις της ἐξέλιπον, κατέπεσε κάμπτουσα τὰ γόνατα καὶ βεημεθὸν ἐξηπλώθη ὑπτία εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ πέπλου.

Ἡ Παλλὰς εἶχεν εἰσκούσει τὴν δέησίν της.

Α. Γ. ΠΡΙΝΑΡΗ.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

## ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρα ταχυδροσικῶν τελῶν].

- « Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Γουλίου Βέρνυ..... δρ. 4 [4,20]  
 « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ἰ. Κρασσούσα (τόμοι 2) ..... δρ. 4 [4,30]  
 « Αἱ τίμαι γυναῖκες » διήγημα ὑπὸ εδουεῖν Achard..... Λεπτ. 75[90]  
 « Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Πανίνης », μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]  
 « Ὑπατία », μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20]  
 « Κομφῶδια » ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]  
 « Ὁ Γουζάλθης Κορδοῦβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα » μυθιστορία ..... Δρ. 1,50 [1,70]  
 « Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι » λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπτ. 60 [70]  
 « Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου », λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]  
 « Αἱ Νύκτες τῆς Χριστῆς Οἰκίας », μυθιστορία Pouson - De - Terrail ..... δρ. 1,50 [1,70]  
 « Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]  
 « Ἡ Σειρήν », μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν..... Δρ. 1,50 [1,70]  
 « Ἐθελβίνα » μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὀρλέν..... Δρ. 1,70 [1,80]  
 « Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ » ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]  
 « Αἰγυπτία Βασιλόπαις » μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλά η, Ἰ. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμα τρεῖς)..... Δρ. 5,50 [6]  
 « Ἡ μυστικὴ Συμμορία », μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2[2,20]  
 « Μπουμπουλῖνα—Ἀρκάδιον », Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]  
 « Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως », μυθιστόρ. δραματικώτατον Ξαβιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν, ἀρτι ἐκδοθὲν. Δραχ. .... 3 [3,30]  
 « Σύγγραμμα Μαγειρικῆς », Νικολάου Σαράντη (μαγεῖρου) ..... Δρ. 4 [4,30]  
 « Ἀνθρωπὸς τοῦ Κόσμου », Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 [2,20]  
 « Τὸ Τριακοσιάδραχμον » Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... Λεπ. 50 [60]  
 « Ἀντωνίνα », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ, μετάφρασις: Λάμπρου Ἐνυ'λη. δρ. 3. (3,30)  
 « Λέων Ἀσώνης », μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]  
 « Τὰ Δύο Ἄκνα » Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 1,50[2]  
 Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, « Περπλάωμενος » Α. Σούτσου..... Λεπ. 50 (60)  
 Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, « Βαβυλωνία », Βυζαντινῶν..... Λεπ. 50 (60)  
 « Ἡ Ὠραία Παρισινή »..... Λεπ. 60 (70)  
 « Παρισίων Ἀπόκρυφα », μυθιστορία Εὐγενίου Σύη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]  
 « Ὁ Διάβολο - Σίμων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail ..... Δρ. 1,50 (1,70)

## ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα », κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισμένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἑκάστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10.